

ปลาตก ย่าง เป็นเหตุ

ปัญญา ฤกษ์อุไร

R1002

เมื่อเรารดน้ำมนต์หลวงพ่อแพเสร็จแล้ว คุณอำนวย ก็บอกข้าพเจ้าว่า ออกจากนี้เรา จะไปวัดอัมพวันกัน วัดอัมพวันอยู่ไม่ไกลจากที่นี่ ออกไปทางถนนพหลโยธิน วัดตั้งอยู่ริมทาง เลี้ยวเข้าไปประมาณ ๕๐๐ เมตรเท่านั้น ไหน ๆ ก็มาทำบุญวัดหลวงพ่อแพแล้ว ก็ควรจะเลย ไปวัดอัมพวันสักหน่อยก็จะดี

“หลวงพ่อองค์นี้ดีทางไหน” ข้าพเจ้าถามคุณอำนวยผู้แนะนำ

“ท่านเก่งทางนั่งทางใน และทางวิปัสสนากรรมฐาน” คุณอำนวยชี้แจง

“ท่านเก่งทางวิปัสสนาก็เป็นเรื่องของท่านไม่เกี่ยวอะไรที่เราผู้เป็นฆราวาส” ข้าพเจ้า ยังไม่หายสงสัย

“เกี่ยวซี ทำไมจะไม่เกี่ยว ยิ่งคนช่วย ๆ อย่างผู้ว่ายิ่งเกี่ยวมากขึ้น เพราะอย่างน้อยก็ จะได้ว่า เรื่องที่ช่วยอยู่เวลานี้มันเป็นมาอย่างไร” คุณอำนวยซักจนเพราะความขี้สงสัยของ ข้าพเจ้า

“รู้แล้วจะมีประโยชน์อะไร ไปพบท่านแล้วจะหายชวยกระนั้นหรือ”

คุณอำนวยเกาหัวขี้กี้ยัก คงจะโมโหที่ข้าพเจ้าสงสัยไม่หยุด

“อย่างน้อยเรารู้ว่าเรื่องราวมันเป็นมาอย่างไร จึงได้รับเคราะห์กรรมถึงปานนั้น พระ ที่นั่งทางในได้นั้นยอมมองเห็นอดีตและอนาคตของสัตว์โลกทุกชนิด เขาเรียกว่ามีทิพยจักขุ หรือญาณจักขุ อะไรทำนองนี้แหละ เข้าใจหรือยัง” เขาอธิบายจบพร้อมกับถอนหายใจเอือก ใหญ่

“ซาบซึ้งแล้วครับ” ข้าพเจ้าตอบยิ้ม ๆ คุณอำนวยค่อนข้างประหลับประหลือก คงนึกในใจ ว่าไม่ควรพาข้าพเจ้ามา ดูจะมีปัญหาหนักเหลือเกิน

เราออกจากวัดพิบูลทองของหลวงพ่อแพ มุ่งตรงไปออกทางเข้าสิงห์บุรีตรงตัดกับ ถนนพหลโยธิน แล้ววิ่งมาตามถนนพหลโยธินมุ่งเข้ากรุงเทพฯ จากปากทางเข้าเมืองสิงห์บุรี มาได้ประมาณ ๘ ก.ม. ก็จะถึงวัดอัมพวัน วัดนี้ถ้ารถยนต์มุ่งหน้าเข้ากรุงเทพฯ จะอยู่ทางด้าน ขวามือ ที่ปากทางมีป้ายเขียนไว้ว่า ทางเข้าวัดอัมพวัน หน้าวัดมีโรงเรียนหลังใหญ่อยู่หลัง

หนึ่งชื่อโรงเรียนวัดอัมพวัน เมื่อผ่านโรงเรียนไปแล้วก็จะถึงตัววัด บริเวณวัดกว้างขวางและสะอาดสะอาด มีต้นไม้ใหญ่ ๆ หลายต้นร่มรื่นสมกับเป็นที่อยู่ของบรรพชิต

เมื่อพวกเราไปถึง ท่านอยู่พอดีมีอุบาสกอุบาสิกาที่อยู่ก่อนแล้ว ๔-๕ คน พอคณะของพวกเราประมาณสิบกว่าคนไปถึง บรรดาท่านเหล่านั้นก็ลาหลวงพ่อกันไป

คุณอำนวยนำพวกเราไปนั่งใกล้ ๆ สำหรับข้าพเจ้านั้นให้ไปนั่งข้างหน้าใกล้ ๆ กับหลวงพ่อกัน หลวงพ่อก็มีตำแหน่งเป็น พระครูภาวนาวิสุทธิ ชาวบ้านแถบนั้นเรียกท่านว่า พระครูจริญ เข้าใจว่าคงจะเป็นชื่อเดิมท่าน อายุประมาณ ๕๐ เศษ ดูท่าทางเป็นคนเคร่งศีลและวินัย การพูดจาตรงไปตรงมาไม่เกรงใจใครทั้งนั้น ทำถูกท่านก็ว่าถูก ทำผิดท่านก็ว่าผิด อาศัยเหตุผลเป็นหลักในการพูด เมื่อคุณอำนวยไปหาท่านโอภาปราศรัยดี แสดงว่าคุณอำนวยเป็นลูกศิษย์กัณฐิกคนหนึ่ง

“มาวันนี้ก็ดีแล้ว อยู่ให้ถึงเย็น อาตมาจะให้เขาหุงอาหารไว้ให้กิน” ว่าแล้วท่านก็สั่งแม่ชีจัดการหุงข้าวทำกับข้าวเลี้ยงคณะคุณอำนวย โดยที่คุณอำนวยไม่ทันจะพูดว่าอะไร

“ผมมาวันนี้ นอกจากมากราบนมัสการท่านแล้ว ก็ยังได้แนะนำเพื่อนมาคนหนึ่ง ที่เขาประสบเคราะห์กรรม อยากจะให้หลวงพ่อช่วยนึ่งทางในตุลาคี่ว่าเรื่องราวมันไปอย่างไรมาอย่างไรกัน ถึงได้มาประสบเคราะห์กรรมเช่นนี้” คุณอำนวยบอกหลวงพ่อกัน

“ไหนคนไหน”

“คนนี้ครับ” ว่าแล้วคุณอำนวยก็ชี้มือมายังข้าพเจ้า

“อ้อคนนี้เระอะ ทำทางดีนี่ไม่เลวเลย แต่หน้าตาจะหมองคล้ำไปสักหน่อย คนกำลังมีเคราะห์ก็เป็นแบบนี้แหละ เตี่ยวอาตมาจะนึ่งหลับตาดูซิว่ามันเรื่องอะไรกัน” พูดจบท่านก็นั่งหลับตาอยู่ครู่หนึ่ง พอลืมตาคูณอำนวยก็ถาม

“เป็นไงหลวงพ่อกัน พอดีไหม”

“เฮ้อ! รายนี้อาการหนักมาก ความจริงดวงชะตาจะขาดอยู่แล้วตั้งแต่เดือนก่อนโน้น มีคนจะมาตักยี่ที่บ้านพักแต่ยังไม่ได้ เพราะที่นั่นมีพระภูมิเจ้าที่แรง ท่านคอยคุ้มกันทำให้คนที่ไปตักยี่มันมองไม่เห็นตัว มันเลยยังไม่ได้ ความจริงมันไปเฝ้าอยู่นอกรั้วบ้านหลายวัน ไม่มีโอกาสเห็นตัวโยมคนนี้ มันเลยเลิกล้มความตั้งใจ มิฉะนั้นดวงชะตาขาดไปแล้ว ยังมีหลวงพ่อกันศักดิ์สิทธิ์เป็นพระเก่าแก่ซึ่งแขวนอยู่ที่คอกคอยคุ้มกันอยู่อีกองค์หนึ่ง ทำให้คนคิดร้ายทำอันตรายได้ยาก แต่ระยะนี้พ้นเคราะห์เหล่านั้นมาแล้วคงไม่เป็นไร หมั่นทำบุญสุนทานมาก ๆ น้อยๆ ปลอ่ยสัตว์มีชีวิตเช่น นก ปลา มาก ๆ ก็จะได้” หลวงพ่อกันอธิบาย

“แล้วเหตุที่มีเคราะห์ถึงขนาดนี้ มันเนื่องมาจากอะไรกันล่ะครับหลวงพ่” ข้าพเจ้าถาม ท่านบ้าง เพราะปล่อยให้คุณอำนวยยามมานานแล้ว

“มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อ แต่อาตมานั่งหลับตา ดู ทบทวนอยู่ถึงสองสามครั้งผลออกมา เหมือนกัน ซึ่งอาตมาก็ยังงง ๆ อยู่เหมือนกัน”

“งงเรื่องอะไรล่ะครับหลวงพ่”

“งงเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ นะชิโยม”

“เรื่องอะไรล่ะครับที่เป็นไปไม่ได้ ในโลกนี้มีเรื่องที่จะเป็นไปได้เสมอ” ข้าพเจ้าว่า

“คือตามเรื่องมีว่า โยมรู้ตัวว่ากำลังมีเคราะห์กรรมก็พยายามซื้อลูกปลาตัวเล็ก ๆ ไปปล่อยลงน้ำ เพื่อช่วยชีวิตของลูกปลาเหล่านั้น เรื่องนี้โยมทำมาตั้งแต่ปีที่แล้วใช่หรือไม่ บอกอาตมาตรง ๆ” หลวงพ่ถามข้าพเจ้าแล้วมองหน้า

“ใช่ครับ ผมรู้ว่าตัวเองกำลังมีเคราะห์ ดวงไม่ดีก็พยายามปล่อยนกปล่อยปลา มาตั้งแต่ปีที่แล้ว การปล่อยนกปล่อยปลาเป็นการช่วยชีวิตสัตว์ ไม่เห็นจะผิดบาปอะไรนี่ครับหลวงพ่”

“ถ้าเพียงเอาไปปล่อยนอกจากไม่บาปแล้ว ยังได้บุญอีกด้วย แต่เรื่องนี้มันไม่ยุติเท่า นั้น มันยังมีเรื่องยึดเยื่อต่อมาก็อีกนะชิ” พุดจบหลวงพ่ถอนหายใจใหญ่

“ยึดเยื่ออย่างไรครับ”

“คือหลังจากเอาเขาไปปล่อยแล้วโยมก็ไปจับเขามากินอีกนะชิ ตอนนี้แหละที่บาปหนัก จวนจะแก่ไม่ตกอยู่แล้วรู้ไหม เท่ากับเราอธิษฐานเมื่อเวลาจะปล่อยเขาลงน้ำว่าจงไปอยู่เป็นสุขเป็นสุขเถิด เราปล่อยชีวิตเจ้าแล้ว เราช่วยชีวิตเจ้าให้ยังยืนต่อไปแล้ว เจ้าจงไปอยู่เป็นสุขเป็นสุขเถิด เจ้าเวรนายกรรมขอให้มารับส่วนกุศลในการปล่อยชีวิตในครั้งนี้ด้วย เสร็จแล้วหลังจากนั้นไม่นานโยมก็ไปจับเขามากินอีก เท่ากับกลับคำสัตย์ อธิษฐานที่ให้ไว้แก่เจ้าเวรนายกรรม ทำให้เจ้าเวรนายกรรมเขาโกรธมาก เขาจึงอาฆาตพยาบาท โยมจึงต้องรับเคราะห์กรรมอยู่ขณะนี้ยังงงละ นี่แหละที่อาตมาว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้ อาตมาดูคนมาเยอะ ๆ หลายต่อหลายคนไม่เคยพบเห็นเรื่องอย่างนี้เลย” หลวงพ่พุดจบคว่ำบุหรี่ปูมาดูตวาด ๆ (หลวงพ่ไม่สูบบุหรี่ แต่หลวงพ่อนัดยานัตถ์)

ข้าพเจ้าบอกหลวงพ่เรื่องนี้ไม่จริง ข้าพเจ้าปล่อยนกปล่อยปลาเมื่อปีกลายจริง แต่เมื่อปล่อยลงน้ำลงคลองแล้วก็แล้วกันไม่เคยไปตามจับมากินอีก เพราะจะรู้ได้อย่างไรว่าตัวไหนคือตัวที่ข้าพเจ้าปล่อยไปจะได้จับมากินได้ถูก เพราะข้าพเจ้าไม่ได้ทำเครื่องหมายไว้ และเวลาปล่อยก็ปล่อยครั้งละมาก ๆ ลูกปลาดุก ปลาช่อน ปลาหมอ ครั้งละจำนวนร้อย ๆ ตัว จะ

ไปจำปลาแต่ละตัวได้อย่างไร เพราะฉะนั้น เรื่องที่หลวงพ่อบอกว่า จึงไม่มีทางจะเป็นไปได้แน่นอน สงสัยหลวงพ่อดูผิดเสียแล้ว หลวงพ่อหัวเราะอย่างคนอารมณ์ดี

“อาตมาไม่ได้ว่าโยมตั้งใจจะจับปลาที่ปล่อยสะเดาะเคราะห์มากิน แต่อาตมาหมายความว่า โยมกินปลาที่โยมสะเดาะเคราะห์เข้าไป จะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ อาตมาไม่ทราบเหมือนกัน แต่สรุปว่าโยมกินเขาเข้าไปแน่ ๆ โดยปราศจากข้อสงสัย ลองไปนึกทบทวนดูให้ดีเถิด แล้ววันหลังค่อยมาคุยกันใหม่”

“แล้วเรื่องที่ผมมีเคราะห์กรรมอยู่เวลานี้ล่ะครับจะเป็นอย่างไรบ้าง” ข้าพเจ้าอยากรู้เหตุการณ์ในอนาคต

“ตอนนี้พ้นระยะเคราะห์หนักแล้ว ที่เหลืออยู่เป็นส่วนน้อย และค่อย ๆ หดไปราว ๆ เดือนเมษายน-พฤษภาคม ปีหน้าก็คงพ้นเคราะห์เด็ดขาด ไม่เป็นไร ขอชื่อนามสกุล วันเดือนปีเกิดให้อาตมาไว้ แล้วอาตมาจะนั่งบริการภรรยาให้เจ้าเวรนายกรรมเขาเห็นใจเลิกจองเวรจองกรรมเสีย” ท่านหันไปคุยกับคุณอำนวยและคนอื่น ๆ ที่มาคณะเดียวกัน

วันนั้นข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับข้าวเย็นที่วัดอัมพวัน เพราะเกรงจะกลับกรุงเทพฯ ค่า เพราะกำลังมีเคราะห์อยู่ด้วย ต้องระวังตัวเกรงเกิดอุบัติเหตุ ในระหว่างทางขณะขับรถกลับกรุงเทพฯ ข้าพเจ้าได้ครุ่นคิดไปตลอดทางว่าข้าพเจ้าไปจับปลาที่ปล่อยสะเดาะเคราะห์ไปแล้วเอามากินได้อย่างไร ข้าพเจ้าไม่เคยประพฤติเช่นนั้นเลย ไม่น่าจะเป็นไปได้ การปล่อยปลาแต่ละครั้งก็ปล่อยจำนวนมาก ๆ และปล่อยในลำคลองหนองบึงเป็นส่วนใหญ่ และเมื่อปล่อยไปแล้วก็แล้วกัน ไม่เคยติดตามเอามากินอีกเลย หลวงพ่อคงจะเลอะเลือนดูทางในฝันไปแน่ ๆ แต่ก็ใจไม่ดี คิดว่าบางทีปลาตัวที่เราปล่อยต่อมา พวกจับปลามันจับได้เอาไปขายที่ตลาด เด็กบ้านเราไปจ่ายกับข้าว ซื้อมาแกงเข้าพอดี ถ้าเป็นอย่างนี้ก็ยังมีทางเป็นไปได้เหมือนกัน แต่โอกาสมีหนึ่งในร้อยหรือหนึ่งในพัน

ต่อมาอีกหลายวันข้าพเจ้าจำได้ว่า ทางอัยการเขาได้นัดส่งฟ้องข้าพเจ้าต่อศาลจังหวัดตราด ซึ่งข้าพเจ้าในฐานะจำเลยก็ต้องเดินทางไปจังหวัดตราด เพื่อไปฟังคำฟ้องในศาล หลังจากที่อัยการฟ้องเสร็จแล้วศาลก็นัดสืบพยาน โดยสืบพยานโจทก์ก่อนในชั้นต้น ศาลได้นัดเดือนละ ๒ ครั้ง ก็เป็นอันตกลงกันทั้งอัยการ โจทก์ และทนายฝ่ายข้าพเจ้า ทางฝ่ายโจทก์ก็ยื่นระบุพยานทั้งหมด ๓๗ ปาก ข้าพเจ้าคิดในใจว่า ถ้าสืบพยานครั้งละ ๑ ปาก ปีหนึ่งก็จะได้ประมาณ ๒๔ ปาก กว่าจะเสร็จคดีก็คงราว ๆ ปีกว่า หรือ ๒ ปี ทางทนายของข้าพเจ้าแนะนำให้เตรียมพยานเอาไว้บ้าง และให้ติดต่อกับเขาเสียแต่เนิ่น ๆ ข้าพเจ้านึกถึงนายโกสุมนคนขับรถของข้าพเจ้า ว่าเขาคงจะเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ดี เพราะเขาอยู่ใกล้ชิดกับข้าพเจ้า

ตลอดมา ไม่ว่าข้าพเจ้าจะไปไหนเขาก็มักจะไปด้วยเสมอ ข้าพเจ้าจึงคิดว่า ควรอ้างเขาเป็นพยานสักคนหนึ่ง

เมื่อออกจากศาลแล้ว ข้าพเจ้าก็ไปหาเขาที่บ้านพัก บ้านพักของเขาอยู่ในบริเวณจวนผู้ว่าราชการจังหวัด ที่ข้าพเจ้าเคยพักอยู่นั่นเอง เมื่อไปถึงไม่พบเขาอยู่ที่บ้าน ได้สอบถามภรรยาเขาว่าเขาไปไหน ภรรยาเขาบอกว่า

“โกสุ่มไปวิดปลาลอกสระอยู่หลังจวน”

ข้าพเจ้าจึงเดินอ้อมไปทางหลังจวนจนถึงสระใหญ่ สระแห่งนี้มีมานานแล้วตั้งแต่สมัยโตไม่ปรากฏ สมัยโบราณไม่มีน้ำประปา ผู้ว่าราชการจังหวัดสมัยก่อนได้ใช้น้ำในสระนี้อาบกิน แต่เมื่อมีน้ำประปาแล้ว สระนี้ก็ทิ้งไว้เฉย ๆ มีต้นบัวอยู่เต็มสระ พอถึงหน้าแล้งเดือนมีนาคม น้ำก็จะแห้งจนถึงก้นสระ โกสุ่มจึงถือโอกาสลอกสระแล้วเอาปลาที่อยู่ในสระจำนวนมากมากินเป็นอาหาร ต้มบ้างแกงบ้าง อย่างบ้างตามแต่จะชอบ

เมื่อข้าพเจ้าไปถึงปากสระ โกสุ่มเห็นเข้าก็รีบตะกายขึ้นมาบนของสระชี้ให้ข้าพเจ้าดูปลาดุกปลาช่อนตัวขนาดเท่าแขนหลายตัวซึ่งนอนแอ้งแม้งอยู่ในถัง แต่ละตัวล้วนอ้วน ๆ ทั้งนี้ ปลาดุกอยู่แต่ละตัวเนื้อเหลืองท้องเหลืองอ้วนน่ารับประทานเป็นอย่างมาก ถ้าได้ย้งน้ำจิ้มปลาพริกมะนาวซอยหอมใส่ชนิดหน้อย กินกับข้าวร้อน ๆ ก็คงจะอร่อยดีไม่น้อย คิดแล้วก็น้ำลายไหลด้วยความอยาก

“ปลาดุกอยู่ตัวโต ๆ ทั้งนี้” ข้าพเจ้ากล่าวขึ้นลอย ๆ

“ปึกลายนี้ผมก็วิดบ่อหนึ่งแล้ว ตอนนั้นท่านยังเป็นผู้ว่าอยู่ ผมยังเอาปลาไปให้ท่านกินตั้งหลายตัว ท่านคงจะจำได้ตอนนั้นมีทั้งปลาดุก ปลาช่อน และปลาหมอ ท่านยังบอกว่าปลาดุกย่างอร่อยดี” โกสุ่มชี้แจง ข้าพเจ้าพยายามนึกทบทวนเหตุการณ์เมื่อปีที่แล้วมา จำได้ว่าเมื่อข้าพเจ้าย้ายมาเมืองตราดใหม่ ๆ ข้าพเจ้าได้ไปตลาดและได้ซื้อลูกปลาดุก ปลาหมอ ปลาช่อนเป็นจำนวนมาก มาปล่อยลงในสระแห่งนี้เพื่อสะเดาะเคราะห์ ตามคำทำนายของซินแสหมอดูจากจังหวัดระนอง ที่ทายว่าข้าพเจ้ากำลังมีเคราะห์ ให้รีบสะเดาะเคราะห์เสีย

หลังจากนั้นต่อมาอีกหลายเดือน ประมาณ ๖-๗ เดือนเห็นจะได้ ผู้บัญชาการเรือนจำได้นำนักโทษหลายคนมาขออนุญาตข้าพเจ้าขุดลอกสระหลังจวน โดยอ้างว่าสระตื้นเขินมากแล้ว ตอนนี้น้ำแห้งขอด ควรจะได้ขุดลอกเสีย พอถึงหน้าฝนก็จะได้น้ำเต็มสระ และเป็นน้ำที่ใสสะอาดดี กว่าที่จะปล่อยเอาไว้ให้ตื้นเขินอย่างนั้น ข้าพเจ้าผู้บัญชาการเรือนจำมีเหตุผลดี จึงได้อนุญาตให้ขุดลอกสระแห่งนี้ได้ ซึ่งเขาได้นำนักโทษมาขุดลอกสระในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น บังเอิญวันนั้นข้าพเจ้าจำได้ว่า มีราชการไปออกท้องที่ประชุมราษฎรที่กิ่งอำเภอป้อมไทรกลับมาเย็นมากแล้ว จึงได้ชวนพรรคพวกมานั่งตั้งวงดื่มสุรากันอยู่ที่บนนอกชานที่จวนนั่นเอง การ

ดื่มสุราของพวกเราก็ไม่ได้ดื่มจนเมามายไม่ได้สติ แต่เป็นการดื่มเพื่อเรียกน้ำย่อยก่อนรับประทานอาหารเป็นคนละแก้วสองแก้วก็เลิกกัน ขณะที่นั่งดื่มเหล้ากันอยู่นั้น โกสุมก็เดินขึ้นมาบนจวนถือจานไปใหญ่มาหนึ่งใบ ในจานมีปลาตุ๋นอย่างตัวโต ๆ เนื้อเหลืองอ้อยประมาณ ๓-๔ ตัว ข้าพเจ้ายังจำได้ติดตา ว่าเย็นวันนั้นข้าพเจ้ากินข้าวกับปลาตุ๋นอย่างจิ้มน้ำปลาอย่างเอร็ดอร่อยเป็นกำลัง เมื่อนึกได้ตั้งนั้น ก็เกิดเฉลียวใจแว่บขึ้นมาทันทีจึงได้ถามโกสุมว่า

“ปลาตุ๋นที่ลือเอาไปให้อ้วกินเมื่อปีกลาย เป็นปลาตุ๋นที่วัดจากสระนี้หรือ”

“ใช่แล้วครับ วันนั้นพวกผู้คุมเขาเอานักโทษมาขุดลอกสระ ผมเลยถือโอกาสผสมโรงผลิตผ้าขาวม้าลงจับปลากับเขาด้วย ผมได้ปลามาขังโองไว้ตั้งหลายสิบตัว ผมเห็นปลาตุ๋นตัวโต ๆ เนื้อเหลืองดี เลยยกเอาไปให้ท่านรับประทาน”

เขากล่าวจบก็มองหน้าข้าพเจ้า คล้ายจะถามว่าข้าพเจ้ามาถามเขาทำไม

“ตายแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็คงเป็นปลาตุ๋นที่ผมเอามาปล่อยตอนที่ย้ายมาเป็นผู้ว่าใหม่ ๆ ละซี ปล่อยเขาแล้วเอาเขามากินอีก ยิ่งบาปกรรมหนักยิ่งขึ้น แล้วนี่ผมจะทำยังไงดี” ข้าพเจ้าบอกโกสุมด้วยความกังวลใจ

“แฮะ แฮะ ผมก็ไม่รู้จะยังไง เพราะเห็นว่ามันเนื้อเหลือง ๆ ตัวโต ๆ ก็คิดว่าท่านคงชอบ ผมเองก็ไม่ทราบที่ท่านเอามาปล่อยไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่ กินเข้าไปแล้วก็แล้วกันเถอะครับ เมื่อเราไม่เจตนาก็คงจะไม่บาปมากนัก” เขากล่าวพลบใจข้าพเจ้า

“ไม่บาปกะผีอะไร หลวงพ่อท่านว่าแบบนี้บาปหนักมาก ต้องรับเคราะห์กรรมไปอีกนาน” ข้าพเจ้าบอกเขา

“หลวงพ่อดีครับ”

“หลวงพ่อดี...เอ อย่าไปรู้เลย ชั่งมันเถอะ” พุดจบข้าพเจ้าก็ลาเขากลับ ส่วนเรื่องที่จะขอให้เขาเป็นพยานก็ลืมไปสนิท เหมือนมีอะไรมาบังหัวใจเอาไว้ ที่คิดว่าจะพุดก็เลยไม่ได้พุด ตอนขากลับจากจังหวัดตราดวิ่งรถเข้ากรุงเทพฯ ข้าพเจ้าครุ่นคิดมาตลอดทาง นึกถึงคำพุดโต้ตอบของข้าพเจ้ากับหลวงพ่ที่วัดอัมพวัน

“เป็นไปไม่ได้หรอกครับหลวงพ่อ ที่ผมปล่อยชีวิตเขาไปแล้ว จะไปจัดเขามากินอีก ผมจะไปรู้ได้อย่างไรว่าปลาตัวไหนเป็นปลาที่ผมปล่อยไป จะได้จับมากินได้ถูก ยิ่งกว่านั้นผมยังปล่อยปลาครั้งละเป็นร้อย ๆ ตัว ยิ่งไม่มีทางจะเป็นไปได้เลย”

“เป็นไปได้แน่นอน และก็ไปแล้วด้วย อาตมานั่งทางโนเห็นชัดเจนและก็ยังสงสัยอยู่
ว่า ทำไมโยมถึงทำเช่นนั้น”

ข้าพเจ้าคิดสับสน จนบอกไม่ถูกว่าทำไมเรื่องราวในชีวิตของเราเองจึงได้ยุ่งเหยิง
สับสนวุ่นวายถึงขนาดนี้